

FRA ANHOLT.

AF

N. HEDIN.

I den sidste Halvdel af Juli i Aar opholdt jeg mig paa Øen Anholt. Jeg færdedes meget ude og gik Øen igennem paa Kryds og Tvers, traf Fugle hist og her, noterede Arterne og drog Slutninger af det set. Det er disse Notitser, jeg her kortelig skal offentliggøre.

Jeg kan ikke give nogen eksakt Fortegnelse over forekommende Arter, ligesom jeg heller ikke kan give fuldt korrekte Oplysninger om deres Yngleforhold — Tidspunktet var for vidt fremskredet.

Ude fra Sælhøjene og de navnløse Stensletter i Ørkenen kommer Stormmaagen (*Larus canus*); den flyver bredt og sindigt over Bakkerne mod Vest og sætter sig i Kornmarkerne og i Revlingerisene paa Nordbjærgets Skraaninger, den spejler sin Hals i de dæmpede Dønninger i Havnebassinet, gaar under Sønderbjærgs Skrænter, hvor Fiskene bleges i Sandet og Tangen raadner — og helt ind i Byen kommer Stormmaagen; der æder den de tørrede Isinger, som Sommervarmen har givet en »Tanke«, og som derfor er smidte lige ud af Køkkendøren. Den staar i den stille Middagsstund i Flok paa Byens Gader, hvor de krydser hinanden; overalt kommer Stormmaagen — den er for Anholt, hvad Kragen og Graaspurven er for os; den giver Anholt sit Præg.

Den yngler derude, hvorfra den kom. Ved Foden af Sælhøjene — de graagule Sandmiler — er der lidt Vegetation: Dværgpil, Revling, Kæruld, og der er lidt Mosevand i et Par Huller, og Havet er nært til begge Sider, og her er øde og stille. Fra den lave, sure Kærbund rager enkelte Klitkegler i Vejret, bare een Fod eller saa, og der staar dens Reder i Marehalmen. Den yngler i Selskab med den graa Havmaage (*Larus argentatus*), der dog ikke er nær saa talrig; i Yngletiden maa der være en Masse Reder paa dette Terrain, at dømme efter Mængden af de Fugle, der her kredser over ens Hoved. Her, som alle andre Steder, hvor Maager forekommer i Mængder, benyttes Æggene af Befolkningen, — det første Kuld tages; men ellers tror jeg Indsamlingen foregaar meget humant.

Ungerne var lige udvoksede og flyvedygtige, kun enkeltvis saa jeg en langhenet Fyr tage til Sokkerne og forsvinde bag Klitterne.

Saa er der Strandskaden (*Hæmatopus ostreologus*), den er vist den næst almindeligste; den holder sig mere til Strandkanten, hele Stranden rundt forekom den og ligeledes i Smaaflokke inde paa Markerne.

Af Præstekravearterne tror jeg kun, jeg bemærkede den almindelige; — lidt før Aften, naar der er Lavvande, og Havet ligger roligt omkring Nordvestrevet, saa mylrer det med Præstekraver der ude, og deres klangfulde Fløjt høres vidt omkring; de vader i det lave Brakvand paa Revlen og piler henad det faste Sand som rullende Kugler. Paa lidt dybere Vand staar den rødbenede Klire (*Totanus calidris*) med Hovedet lidt paa Skraa. Den saa jeg kun ganske enkeltvis; Præstekraven er derimod almindelig Ynglefugl, den ruger paa Stensletterne, der er som skabte for den. Anholtboen kalder Præstekraverne for »Møllere«.

Af Ternearterne bemærkede jeg hyppigt Dværgterneren (*Sterna minuta*), og den almindelige Terne (*Sterna hirundo*), især ude over Ørkenen og langs Stranden der; sandsynligvis yngler de paa samme Revier som Maagerne. Viberne (*Vanellus cristatus*) var allerede samlede; paa Brakmarkerne og i den gulgrønne Spergel stod de i Flokke, og flokkevis sejlede de over Engdragene mod Vest.

Og Regnsproven (*Numenius arquatus*) var der paa Gennemrejse; den spiste Revlinge bær, saa den blev fuldstændig sort indvendig; ude under Sælhøjene talte jeg en Dag 14 Stk., og en Aften overrumplede jeg en Flok paa mindst 20 ude under Nordstrandsklit, hvor Revlingeriset gror frodigst, — og enkeltvis saa jeg den overalt. Jeg tænkte mig, at den muligvis ynglede ude i de uforstyrrede Mosedrag i Ørkenen, men Fiskerne mente Nej; de saa den kun Foraar og Efteraar. Imidlertid fastholder andre, at den dog skal yngle derude, og Terrainet er udmærket; jeg vil ikke finde det umuligt, men noget bestemt tør jeg slet ikke sige.

Men af Ederfuglen (*Somateria mollissima*) fandt jeg Reder der; de var fra i Aar men forlængst forladte, tilbage laa en Dunbunke og de grønne Skaller, Ungerne laa forlængst paa Havet. Jeg talte en Dag, da jeg gik Kysten rundt, de Ederfugle, jeg saa: under Sønderbjærg laa 3 Kuld, en 13—14 Unger og 3

gamle; ude ved Fyret laa der mindst en halv Snes Kuld, de maa sansynligvis være udklækkede der i Nærheden, da Ungerne var temmelig smaa; det kan udmærket passe, at de er udrugede i Mosen ved Sælhøjene.

Jeg tror, man kan regne med, at der yngler en 15—20 Par Ederfugle aarligt paa Øen.

Af Agerhønen (*Perdix cinerea*) traf jeg 4 Kuld med flyvefærdige Unger — den er sat ud for nogle Aar siden og formerer sig godt.

I Hedeselskabets Plantninger saa jeg flere Exemplarer af Træpiberen (*Anthus arboreus*), — Støren (*Sturnus vulgaris*), Lærken (*Alauda arvensis*) og den hvide Vipstjært (*Motacilla alba*) var almindelige; det er, hvad jeg har noteret op.

MINDRE MEDDELELSER.

NOGLE BEMÆRKNINGER OM PIROLENS (ORIOLOUS GALBULA) FOREKOMST HER I LANDET.

Professor O. G. Petersen udtalte i et Foredrag i ornithologisk Forening i Vinter, at han ikke troede, at *Oriolus galbula* kunde kaldes almindelig nogetsteds her i Landet, men at han kunde ønske nærmere Oplysninger herom. Undertegnede har under et kortvarigt Ophold paa Sydlolland først i Juni Maaned d. A. haft Lejlighed til at gøre Erfaringer, der synes at tyde paa, at Guldpirolen i hvert Fald nævnte Sted forekommer endogsaa temmelig almindelig. I en Bøgeskov paa ca. 150 Tdr. Land bestaaende af halvhundredaarige til hundredaarige Trær genlød Trækronerne af Guldpirolens højtklingende »lio-lio« og »byloh«. Min Led-sager og jeg var saa heldige paa een Gang at iagttage ca. en halv Snes Piroler, der opførte en ejendommelig Parringsdans i en fritstaaende meget høj Bøg. De stærkt farvede Hanner tog sig glimrende ud, naar de to og to i Flugt efter Hunnerne kastede sig ud i Luften belyste af den nedgaaende Sols Straaler. Det lykkedes mig at opdage en Rede ca. 30 Alen fra Jorden flettet til en tynd gaffeldannet Gren. Gennem Kikkert kunde jeg iagttage Hunnens fortsatte Redebygning, der foregik i stor Hast. Hele Højskoven syntes inddelt i Distrikter af de forskellige redebyg-gende Par. Skønt Kragerne er meget nærgaaende i samme Skov og saaledes hvert Aar bortfører en stor Part af Ællingebestanden